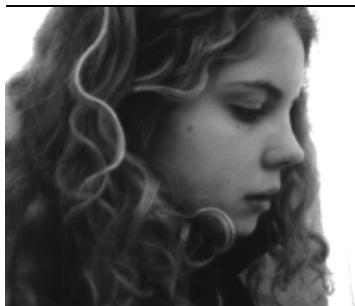

ДЭБЮТ

ДЭБЮТ

Лізавета-Дамініка
Панамарова

...Паратунак майго пакаленъня—
Даляцець, далаўъзі, не зламацца!...

Крылы

Я застаюся...

Хачу ізноў нязвыклае адчуць,
Хачу, каб сънег запах, як глог у траўні,
Хачу ўсе зоры ў прыгаршчы згарнуць
І падарыць табе, ўспамін мой даўні.

Ператрываю я фізічны боль
І буду піць съвінец замест гарбаты.
Ты толькі зразумець сябе дазволь,
Здымі з сябе кальчугу, шлем і латы.

Я—пах сандалу, моцны едкі пах,
Я нават з даху скокнуць не баюся.
Твой водар дзіўны на маіх руках...
Пакуль ня звяяне глог... Я застаюся...

* * *

Ты, напэўна, забыў мае вочы,
І забыў, як трymаў за руку,
Ты забыў, як зыліваліся ўночы
Ліхтары ў залатую раку.

Ты забыў, як мы йшлі па прасьпекце
У імклівым патоку людзей.
Ты тады быў адзіны на съвеце,
Незалежны ад сноў і падзеяй.

І я болей ня съню твае вусны,
Съню рамонкаў бляявых палі,
Я шкадую, што ў розныя руслы
Нашы жыцьці з табой пацяклі.

2004

Крылы

Ты хочаш, каб крылы былі за плячыма,
Біў дождж уначы па страсе.
А ведаеш, і такое магчыма,
Як срэбра знайсьці ў расе.

Ты хочаш, каб сонца кідала праменьне
У прышласць, дзе нам варта жыць,
А вечнасць ёсьць пацеркі
                          съветлых іmgненъняў,
Што хочацца паўтарыць.

* * *

Я апранула беларускі строй,
Льняной кашуляй сэрца затуліла.
О, час змаганъня, час вірлівы мой,
Адкуль бярэцца вытрымка і сіла?

Я чую тупат конскіх капытоў.
Звон збруі заглушыў людскія крыкі.
А праз тканіну праступіла кроў,
Боль пранізаў душу, жывы і дзікі.

Я, съяўшы зубы, села на зямлю,
 А нада мной ляцелі грозна коні...
 О, Беларусь, я так цябе люблю,
 Люблю я гнеў і жарсыць тваёй Пагоні!

Дзе мой народ, дзе вера і дзе воля!?
 Да наша зброя – праўда, іх – каса.
 Па белым небе і зімовым полі
 Чырвоная пралегла паласа.

2001

Верасьнёвая раніца

Верасьнёвая раніца.
 Сонца зноў нездаровае.
 Як жа мне падабаецца,
 Што жыцьцё каляровае!

Беларусь

Ты — разьбітае сэрца Еўропы,
 Ты — краіна прачыстае веры,
 Ты – надзеі нашы і спробы.
 Незалежнасць твая — хімера.

Ты глядзіш у нябёсы маўкліва,
 І маўчыць твой народ і чакае.
 Незвычайнага нейкага дзіва,
 Пакуль сонца тваё дагарае.

І апошняю птушкай збаўлення
 Можа праўда забытая стацца...
 Паратунак майго пакалення—
 Даляцець, дапаўзьці, не зламацца!

2005

